

படிப்பு உதவிகள்

உண்மையான ஆராதனை

ஹியூகோ மெக்கார்டு

கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் தயார்செய்யப்பட்டிருந்த அறைக்குள் சென்ற சில பிள்ளைகள், அப்பத்தையும், திராட்ச ரசத்தையும் தாங்களே எடுத்து உட்கொண்டனர். அவர்கள் ஆராதித்தார்களா? பெளதீகரீதியில், அவர்கள் கர்த்தருடைய பந்தியில் கிறிஸ்தவர்கள் செய்வதையே செய்து கொண்டிருந்தனர். இருப்பினும், அந்தப் பிள்ளைகளின் செயல்பாடு ஆராதனையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆராதனையில் கிறிஸ்தவர்கள் இராப்போஜனத்தில் பங்கேற்கும்போது இதேபோன்ற பெளதீகரீதியான நடவடிக்கைகள் [மாத்திரம்] அவர்களால் செய்யப்படுவதில்லை, ஏனெனில் ஆராதனை என்பது இதைவிட அதிகமான சிலவற்றைக் கொண்டுள்ளது.

ஆராதனை என்றால் என்னவாக உள்ளது

தேவனிடத்தில் ஊற்றுதல்

“ஆராதனை” என்ற வார்த்தை “தகுதியான நபர் ஒருவருக்கு மதிப்பையும் கனத்தையும் அளித்தல்” என்று அர்த்தப்படுகிறது.¹ வெப்ஸ்டர்ஸ் ஆங்கில அகராதி “ஆராதனை” என்ற வினைச்சொல்லைப் பின்வருமாறு விளக்கப்படுத்துகிறது: “ஒரு தேவத்துவத்திற்கான பயபக்தி அல்லது வழிபாடு; மதரீதியான அஞ்சலி அல்லது பணிவுடன்கூடிய பக்தி.”² சாதாரணமாக, மக்கள் தங்களைப் படைத்தவரை ஆராதிக்க விரும்புகின்றனர். சரியாக-சிந்திக்கும் ஒவ்வொரு நபரும் “‘கர்த்தருடைய ஆலயத்திற்குப்போவோம் வாருங்கள்’ என்று எனக்கு அவர்கள் சொன்ன போது மகிழ்ச்சியாயிருந்தேன்” என்ற புத்திமதிக்கு (சங்கீதம் 122:1) மகிழ்ச்சி நிறைவுடன் பதில்செயல் செய்கிறார்.

மனிதர்கள் ஆராதிப்பதற்கான தங்கள் விருப்பத்தையும் திறனையும் முன்னோர்களிடத்தில் இருந்து “பரிணமித்தலில்” இருந்து தரவழைப்பதில்லை; மிருகங்கள் ஆராதிக்க இயலாது. இருப்பினும், வேதவசனங்கள் மனிதகுலத்திற்கும் மிருகங்களுக்கும் இடையில் ஒரு ஒப்பீட்டைத் தரவழைக்கின்றன:

மானானது நீரோடைகளை வாஞ்சித்துக் கதறுவதுபோல,
தேவனே, என் ஆத்துமா உம்மை வாஞ்சித்துக் கதறுகிறது.
என் ஆத்துமா தேவன்மேல், ஜீவனுள்ள தேவன்மேலேயே தாகமாயிருக்கிறது; நான் எப்பொழுது தேவனுடைய சந்நிதியில் வந்து நிற்பேன்? (சங்கீதம் 42:1, 2).

மாண்களின் உடல்ரீதியான தாகம், அவைகள் தண்ணீரை நாடக்காரனை

மாகிறது, மற்றும் ஒரு மனிதனின் ஆவிக்குரிய தாகம் அவனை, “இரட்சிப்பின் ஊற்றுகளிலிருந்து மகிழ்ச்சியோடே தண்ணீர் மொண்டு கொள்ள” வழிநடத்துகிறது (ஏசாயா 12:3).

சங்கீதம் 84:3ல் மனிதர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் இடையில் ஒரு இரண்டாவது ஒப்புமை காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது:

என் ராஜாவும் என் தேவனுமாகிய சேனைகளின் கர்த்தாவே,
உம்முடைய பீடங்களண்டையில் அடைக்கலான் குருவிக்கு வீடும்,
தகைவிலான் குருவிக்குத் தன் குஞ்சுகளை வைக்கும் கூடும்
கிடைத்ததே.

ஆராதிப்பவர், தேவாலயத்திற்குப் புறம்பே இருக்கையில், தேவாலயத்தில் வசித்த பறவைகள்மீது பொறாமையாக இருந்தார். அவர் தாமும்கூட அவ்வாறு வசிக்க விரும்புவதாக கூறினார்:

என் ஆத்துமா கர்த்தருடைய ஆலயப்பிராகாரங்களின்மேல்
வாஞ்சையும் தவனமுமாயிருக்கிறது;
என் இருதயமும் என் மாம்சமும் ஜீவனுள்ள தேவனை நோக்கிக்
கெம்பீர சத்தமிடுகிறது (சங்கீதம் 84:2).

உம்முடைய வீட்டில் வாசமாயிருக்கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்;
அவர்கள் எப்பொழுதும் உம்மைத் துதித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்
(சங்கீதம் 84:4).

எனவே, தேவனைத் துதித்தல் என்பது, ஆராதனையாக உள்ளது. அது தெய்வீக ஆவியைநோக்கி மனிதனுடைய ஆவி வெளிச்செல்லுதலாக உள்ளது. அது ஆராதிப்பவரைப் படைத்துப் பராமரிக்கிறவருக்கு செலுத்தப்படும் வழிபாடாக உள்ளது. அது பாராட்டுதலாக உள்ளது. அது, “நான் உம்முடையவன், நான் உம்மை நேசிக்கிறேன்” என்று கூறுவதற்கான ஒரு வழிமுறையாக உள்ளது.

தாவீதின் நாட்களில் இருந்த யூதர் ஒருவர், தேவாலயத்திற்கு அழைக்கப்பட்டபோது மகிழ்வடைந்தது போன்றே (சங்கீதம் 122:1), ஒரு கிறிஸ்தவர், பரிசுத்தவான்கள் அடுத்தமுறை கூடிவரும் நேரத்தை ஆவலுடன் முன்னெதிர் நோக்குகிறார். கிறிஸ்தவர் தாம் சபை கூடி வருதலைத் தவறவிட்டால் வருந்துகிறார் (சங்கீதம் 84:2).

ஆராதனை என்பது மனிதனின் சிந்தையைத் தேவனுடைய மகிமை நிரப்பும்போது, அவன், “தேவன் மாத்திரமே ஒரு அண்டத்தை ஏற்படுத்த முடியும்!” என்று வியப்படைகிறபோது ஏற்படுகிற பதில்செயலாக உள்ளது. ஆராதனையின் சாராம்சம் வடிவமற்றதாகவும் காண இயலாததாகவும் உள்ளது. அது “எத்துணை பெரியவர் நீரென்று!” பாடும் ஒருவரின் சிந்தையில் உள்ள ஒரு உணர்வாக, ஒரு உணர்வெழுச்சியாக, ஒரு சிந்தனையாக உள்ளது.

சிந்தையின் விஷயம்

ஆராதனை என்பது தெய்வீக ஆவியுடன் மனித (உள்ளான, காண இயலாத, நிறுக்கப்பட இயலாத, மற்றும் நித்தியமான; சகரியா 12:1; மத்தேயு 22:32ஐக் காணவும்) ஆவி கொள்ளுகிற செய்தித்தொடர்பாக/ உறவாடுதலாக இருப்பதால், அது பெளதீகரீதியான எந்த விஷயமாகவும் இருக்க முடியாது. ஆராதனை என்பது மதிப்பு மற்றும் வழிபாடு மற்றும் அஞ்சலி என்பதன் வெளிப்பாடாக இருக்கிறது என்றால், அது உள்ளார்ந்த வகையில் உணர்வெழுச்சியாக, மனதின் சிந்தனையாக உள்ளது. ஆராதிப்பவரின் மனதிற்குள் நடப்பவற்றுடன் பெளதீகரீதியான செயல்கள் இணைகின்றன, ஆனால் அவைகள் இணைவுகளாக மாத்திரம் உள்ளன. ஆராதனை என்பதுடன் தலையை வணங்குதல் மற்றும்/அல்லது உடலை வளைத்து ஜெபித்தல், தேவனைத் துதிக்கப் பாடுவதற்கு ஒருவர் தமது உதடுகளை அசைத்தல், அல்லது கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்கேற்கவும் காணிக்கை கொடுக்கவும் ஒருவர் தமது கைகளைப் பயன்படுத்துதல் என்பவை ஈடுபடுத்தப்படலாம், ஆனால் இந்த செயல்கள் ஆராதனையாக இருக்க முடியாது. இந்தச் செயல்கள் புறம்பானவைகளாகவும் மற்றும் பெளதீகரீதியாகவும் இருக்கையில், ஆராதனை என்பது தன்னில் முழுமையும் உள்ளானதாக மற்றும் மனரீதியானதாக உள்ளது.

மக்கள் தங்கள் வாய்களினால் அன்பைக் காண்பித்து தங்கள் இருதயத்தைப் பணத்திற்கு அர்ப்பணித்திருக்கையில் தேவன் ஆராதிக்கப் படுவதில்லை. (எசேக்கியேல் 33:31ஐக் காணவும்.) கிறிஸ்துவின் சரீரத்தைப் பகுத்துணருதல் என்பது (1 கொரிந்தியர் 11:29) ஒருவரின் விரல்கள் மற்றும் வாயுடன் நிறைவேற்றப்படுவது இல்லை. மக்களின் இருதயம் தேவனை விட்டுத் தூரமாயிருப்பதைத் தேவன் அறிந்துள்ள வேளையிலும்கூட மக்கள் தங்கள் உதடுகளால் தேவனைக் கணப்படுத்தக்கூடும் (மத்தேயு 15:8). எனவே, ஆராதிப்பவரின் இருதயமே, ஆராதனையின் இருதயம் போன்ற மையப் பகுதியாக உள்ளது.

சாராம்சமும் புறம்பான விஷயமும்

ஆராதனை என்பது முற்றிலும் உள்ளான விஷயமாக இருக்கையில், குறிப்பிட்ட சில புறம்பான, பெளதீகரீதியான செயல்பாடுகள் ஆராதனையில் ஏறக்குறைய எப்போதுமே இணைந்துள்ளன. வரலாற்றுப் பூர்வமாக, ஆராதிப்பவர் ஒருவர் தமது இருதயத்தில் உணருவதை, தமது சரீரத்தைத் தரையில் கிடத்துதல் போன்றவற்றில், புறம்பாக வெளிப்படுத்த அடிக்கடி முயற்சிக்கிறார். ஆராதனையைச் சித்தரிக்க மிகவும் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ள எபிரேய வார்த்தையான *shachah* என்பது, முதலில் “கீழே குனிதல்” என்றே அர்த்தப்படுகிறது. ஆபிரகாம் சாராளைப் புதைக்க ஒரு இடத்தை வாங்கியபோது, அவர் “அப்பொழுது ஆபிரகாம் எழுந்திருந்து, ஏத்தின் புத்திரராகிய அத்தேசத்தாருக்கு வந்தனம் செய்து [*shachah*]” (ஆதியாகமம் 23:7). ஆபிரகாம் ஆராதனையில் தேவனுக்கு உள்ளான வணக்கத்தைத் தெரிவித்ததை விவரிக்கவும் இதே வார்த்தை பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. அவர் தமது வேலைக்காரர்களை முகாமில் காத்திருக்கும்படிக்

சூறியபோது, “நீங்கள் கழுதையை நிறுத்தி இங்கே காத்திருங்கள், நானும் பிள்ளையாண்டானும் அவ்விடமட்டும் போய், தொழுதுகொண்டு, [shachah] உங்களிடத்துக்குத் திரும்பி வருவோம்” என்றார் (ஆதியாகமம் 22:5).

அதுபோலவே, ஆராதனைக்கு மிகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள, *proskuneo* என்ற கிரேக்க வார்த்தை, முதலில் (முன்குறிச்சொல் இன்றி) “முத்தமிட” என்று அர்த்தப்படுகிறது. பழங்காலப் பெர்ஸியர்கள், அரசரின் கையை அல்லது பாதத்தை, அல்லது அவருடைய உடையின் விளிம்பை முத்தமிட நாடுவதற்கு, தங்கள் முழங்காலில் இருந்து குனிந்து வணங்கு வார்கள். நிறைவாக, *proskuneo*வின் உடல்ரீதியான செயல், ஆராதனையில் மனரீதியான செயலாக மாற்றப்பட்டிருந்தது. “உண்மையாய்த் தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள் [*proskunetai*] பிதாவை ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுதுகொள்ளும் [*proskunesousin*] காலம் வரும்” (யோவான் 4:23) என்பதை ஒருவர் வாசிக்கும்போது, இனியும் உடல்ரீதியான செயல் நினைக்கப்படுவதில்லை.³

(மாற்கு 15:19ல் பிலாத்துவின் அரண்மனையில், இயேசுவின் முன்பாகப் போர்வீரர்கள் செய்தது போன்று) உடல்ரீதியாகப் பணிந்து கொள்ளுதலும் (மத்தேயு 26:49ல் யூதாஸ் செய்தது போன்று) உண்மையாக முத்தமிடுதலும், மாய்மாலக்காரர் தங்கள் இருதயத்தில் மரியாதை எதையும் கொண்டிராதபோது அவர்களால் பயன்படுத்தப்படலாம். ஏசுத் தனது அங்கிக்கு உள்ளே தொடைக்கருகில் ஒரு பட்டயத்தை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, எக்லோன் அரசரைக் குத்திப்போடுவதற்கு முன்பாக, அவரைப் பணிந்து வணங்கியதை ஒருவர் சித்தரித்துப் பார்க்க முடியும் (நியாயாதிபதிகள் 3:14-23). புறம்பாக, மதிப்பளித்தலின் உடல் ரீதியான வெளிப்பாடுகள், பயபக்தி என்றோ அல்லது ஆராதனை என்றோ அழைக்கப்பட முடியாது. இருதயத்தினுள்ளாகப் பணிந்துகொள்ளுதல் இல்லாத வரையில், ஆராதனை எதுவும் நடப்பதில்லை.

எனவே, ஆராதனையின் சாராம்சம் என்பது, புறம்பானதாக இருப்பதில்லை. கடந்த ஆண்டுகளில், நான் “ஆராதனையின் ஐந்து செயல்கள்” பற்றிப் பேசியதில் தவறு செய்திருந்தேன், ஏனெனில் நான் ஆராதனையை உடல்ரீதியான செயல்களாகக் கண்ணோக்கியிருந்தேன். [அந்த வேளையில்] நான் “ஆராதனை” என்ற வார்த்தையைப் புரிந்துகொண்டிருக்கவில்லை. உதடுகளின் கனியாகிய, பாடுதல் என்பது, தன்னில் தானே ஆராதனையாக இருப்பதில்லை; மாறாக, அது இருதயத்தில் செய்யப்படும் ஆராதனையுடன் இணைந்துள்ளது (எபிரெயர் 13:15; 1 கொரிந்தியர் 14:15), ஆராதனை என்பது தன்னில்தானே முற்றிலுமாக உள்ளானதாக இருக்கிறது.

கர்த்தருடைய பந்தியைக் கடைப்பிடிப்பதற்கு ஒருவர் தமது கைகளையும் வாயையும் பயன்படுத்த வேண்டும், ஆனால் ஆராதனை என்பது அவர் கர்த்தரின் காயப்பட்ட மற்றும் இரத்தம் வழிந்தோடும் உடலைப் பற்றிப் பகுத்து உணருதலிலும் அதற்காக நன்றிசெலுத்துதலிலும் இருக்கிறது (1 கொரிந்தியர் 11:29). ஆராதனை என்பது தன்னில்தானே முற்றிலுமாக மனரீதியாகவும் உள்ளது.

பாடுதல் மற்றும் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் பங்கேற்றல் ஆகியவற்றில் உள்ளதுபோன்றே, “ஆராதனையின் மற்ற மூன்று செயல்களிலும்” உள்ளது. புறம்பானதாக உள்ள எதுவும் மட்டும் - ஜெபித்தல், காணிக்கை, வேதவாசிப்பு எதுவும் - மாத்திரம் ஆராதனையாக இருப்பதில்லை. நான் “ஆராதனையின் ஐந்து வெளிப்பாடுகள்,” அல்லது “ஆராதனையில் உள்ள ஐந்து செயல்கள்” என்பவற்றிற்குப் பதிலாகப் பேசக் கற்றிருக்கிறேன். கடைசியில், நான் ஆராதனையின் சாராம்சத்தைக் கற்றிருக்கிறேன்.

நாகோர் குடியிருந்த நகருக்கு வெளியே இருந்த கிணற்றண்டையில் ஒரு நாள் மாலைப்பொழுதில், ஆபிரகாமின் வேலைக்காரர் நின்று கொண்டிருந்தபோது, அவர் ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தார். நீங்கள் அங்கிருந்திருந்தால், நீங்கள் அதைப் பற்றித் தெரிந்திருக்க மாட்டீர்கள். அவர் முழங்கால் இடவில்லை, அவர் தமது கையை வானத்தை நோக்கி வார்த்தவில்லை, அவரின் கண்கள் முடியிருக்கவில்லை. வார்த்தைகள் எதுவும் உச்சரிக்கப்படவில்லை, அவரது உதடுகள் அசையவுமில்லை; ஆனால் அவர் ஊக்கம் வாய்ந்த ஜெபத்தில் தேவனுடன் பேசியபோது, தமது இருதயத்தில் கர்த்தரை ஆராதித்தார் (ஆதியாகமம் 24:12-14). எனவே, ஆராதனை என்பது உள்ளார்ந்த வகையில் சிந்தித்தலாகவே - பரலோகத்தில் உள்ள தேவனிடத்தில் ஆத்துமா செய்தித்தொடர்பு கொள்வதாகவே - இருக்கிறது.

எது ஆராதனையாக இருப்பதில்லை

“நாம் செய்கிற ஒவ்வொரு விஷயமும்” அல்ல

கிறிஸ்தவர்கள் செய்கிற ஒவ்வொரு விஷயமும் தேவனை மகிமைப் படுத்துவதால் (1 கொரிந்தியர் 10:31), அவரது வாழ்வு என்பது, மதரீதியான மற்றும் அதற்கெதிராக உலகரீதியானதென்றுபிரிக்கப்பட்டு இருப்பதில்லை என்று சிலர் போதிக்கின்றனர். இந்தப் போதகர்கள், நாம் செய்கிற ஒவ்வொரு விஷயமும் ஆராதனைதான் என்று முடிவுசெய்துள்ளனர்.

நல்லதையே விரும்பும் இந்தப் போதகர்கள், ரோமர் 12:1ன் பல்வேறு மொழிபெயர்ப்புகளினால் தவறாக வழிநடத்தப்பட்டுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது: “... உங்கள் சரீரங்களைப் பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்கவேண்டும் ... இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஊழியம்” (KJV). NASB, NRSV, மற்றும் NIV மொழி பெயர்ப்புகள் இவ்வசனத்தில் இருந்து “service” என்ற வார்த்தையை நீக்கி, அதற்குப்பதிலாக “worship” என்ற வார்த்தையைச் செருகியிருக்கின்றன. இது சிலரை கிறிஸ்தவர்களின் சரீரங்கள் ஒரு நாளின் இருபத்து நான்கு மணிநேரமும், கிறிஸ்தவ சேவைகளுக்கு ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால், அவர்கள் செய்கிற எல்லாவற்றிலும் [தேவனை] ஆராதிக்கின்றனர் என்று கூறத் தூண்டியிருக்கிறது.

இயேசுவுக்கு 100 சதவிகிதம் ஒப்புவிப்புக் கொண்டிருக்க வேண்டும்

என்ற விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டில், அவர்கள் போதிப்பது உண்மையாக உள்ளது. “நீங்கள் புசித்தாலும், குடித்தாலும், எதைச் செய்தாலும், எல்லாவற்றையும் தேவனுடைய மகிமைக்கென்று செய்யுங்கள்” (1 கொரிந்தியர் 10:31); கிறிஸ்துவின் அன்பு கிறிஸ்தவர்களை “இனித் தங்களுக்கென்று பிழைத்திராமல், தங்களுக்காக மரித்து எழுந்தவருக்கென்று பிழைத்திருக்கும்படி” வற்புறுத்துகிறது (2 கொரிந்தியர் 5:14, 15). ஒரு கிறிஸ்தவர் பகுதி-நேரத்தொண்டில்/ஊழியத்தில் ஈடுபட்டிருக்க முடியாது; அவர் இரவும் மற்றும் பகலும் கிறிஸ்தவராகவே இருக்கிறார், மற்றும் அவர் இந்த வாழ்வில் ஒருக்காலும் பணி ஓய்வு அடைவதில்லை. அவர் தம்மை முற்றிலுமாக மறக்கிறார். ஒருவர் தம்மிடம் உள்ள யாவற்றையும் வெறுத்துவிடாவிட்டால், அவர் கிறிஸ்துவுக்குச் சீஷராயிருக்க இயலாது (லூக்கா 14:33).

இதற்கு மறுபுறத்தில், ஒருவரின் மனதில் உள்ள சிந்தனை என்பதே ஆராதனையின் சாராம்சமாக இருக்கிறது என்றால், இருதயத்தில் உணரப்பட்ட உணர்வெழுச்சி - மற்றும் பௌதீக செயல்கள் ஆராதனையுடன் இணைந்து மாத்திரம் உள்ளன - நாம் செய்கிற ஒவ்வொரு செயலும் ஆராதனையாகிவிடாது. குறிப்பிட்ட சில சந்தர்ப்பப்பொருட்களில், ரோமர் 12:1ல் உள்ள (*latreuo*) என்ற கிரேக்க வார்த்தை “ஆராதனை” என்று தரவழைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது உண்மையே. (எபிரெயர் 10:2ல் இவ்வார்த்தையின் ஒரு வடிவமானது “ஆராதனை செய்கிறவர்கள்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.) இருப்பினும், இவ்வார்த்தையானது தன்னில் “ஊழியம்/தொண்டு செய்தல்,” என்று மாத்திரமே அர்த்தப்படுகிறது, அந்த ஊழியம்/தொண்டு என்பது தேவனுக்கானதாகவோ அல்லது மனிதர்களுக்கானதாகவோ இருக்கலாம். (*Latriis* என்றால் கூலிக்கு அமர்த்தப்பட்ட வேலைக்காரர் ஆவார்; *latron* என்றால் “கூலிக்கு அல்லது ஊதியத்திற்கு அமர்த்துதல்” என்று அர்த்தப்படுகிறது.) சிலவேளைகளில் இவ்வார்த்தையின் ஒரு வடிவமானது தேவனுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் ஊழியம் செய்வதைக் குறிக்கிறது (நடபடிகள் 24:14; எபிரெயர் 12:28).

ரோமர் 12:1ன் சந்தர்ப்பப்பொருளானது, ஒருவர் தமது சரீரத்தை வாழ்நாள் முழுவதும் ஊழியம் செய்வதில் அர்ப்பணித்தலைக் காண்பிக்கிறது. இந்த பலியானது வாழ்நாள் முழுவதும் ஊழியம் செய்தலாக உள்ளது, இது (ஆராதனையென்பதாக உள்ள) தியானம் சார்ந்தது அல்ல. கிறிஸ்தவர்கள் தேவனுக்கும் மனிதகுலத்திற்கும் தொண்டு/ஊழியம் செய்வதற்கு இருபத்து நான்கு மணிநேரமும் மனவிருப்பம் கொண்டிருப்பதற்கென்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர், ஆனால் ஒருநாளின் இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் ஆராதனையில் (தியானத்தில்) ஈடுபட்டிருத்தல் என்பது சாத்தியமேல். அப்படியே ஒருவர் ஒரு நாளின் இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் தேவன்மீது தமது சிந்தையைச் செலுத்தியிருக்க முடியும் என்றாலும், அப்படிப்பட்ட நபர் பயன்றவராக இருப்பார்; அவர் தமது வாழ்வில் நடைமுறை நன்மை எதையும் நிறைவேற்ற இயலாது. அவர் ஆராதனையைத் தவிர வேறெதுவும் செய்யவில்லை என்றால், அவர் வேலைசெய்யவோ அல்லது உண்ணவோ முடியாதவராகவே இருப்பார்.

தொடர்ச்சியாக அல்ல

ஆராதனை என்பது தொடர்ச்சியாக இருப்பதல்ல. ஆபிரகாம் ஆராதிப்பதற்காக ஒரு மலையின் உச்சிக்கு ஏறிச்சென்றார்; அங்கே ஆராதித்த பின்பு, அவர் மலையின் அடிவாரத்தில் இருந்த முகாமிற்கு வந்தார் (ஆதியாகமம் 22:1-5).

தாவீது மரித்துக்கொண்டிருந்த தமது மகனுக்காக ஏழு நாட்கள் வரையிலும், தரையில் கிடந்து உபவாசித்து ஜெபித்தார் (2 சாமுவேல் 12:15-20). அரசர் தமது மகன் இறந்தான் என்று அறிந்தபோது, “தரையை விட்டு எழுந்து, ஸ்நானம்பண்ணி, எண்ணெய் பூசிக்கொண்டு, தன் வஸ்திரங்களை மாற்றி, கர்த்தருடைய ஆலயத்தில் பிரவேசித்து, பணிந்துகொண்டு, தன் வீட்டுக்கு வந்து, போஜனம் கேட்டான்; அவன் முன்னே அதை வைத்தபோது புசித்தான்” (வசனம் 20). அவரது குளித்தல், அவரது உடை மாற்றுதல், அவர் கர்த்தருடைய இல்லத்திற்கு நடத்தல் - இந்த செயல்கள் அவரது ஆராதனைக்கு முன்னடந்தன. சற்று நேரம் ஆராதனைக்குப் பின்பு, அவர் இல்லம் சென்று உணவை உண்டார். அவரது ஆராதனை தொடர்ச்சியானதாக இருக்கவில்லை, மற்றும் நமது ஆராதனையும் அவ்வாறு இருப்பதில்லை.

ஒரு எத்தியோப்பியர் தமது இரதத்தில் “பணிந்துகொள்ளும்படி எருசலேமுக்கு” சமார் ஐந்தாறு மைல்கள் பயணம் செய்தார் (நடபடிகள் 8:27), மற்றும் அதன்பின்பு அவர் தமது இல்லம் திரும்பினார். அவர் ஆராதிப்பதற்கு முன்பு ஒரு நீண்ட பயணம் மேற்கொள்ளப்பட்டது, ஆராதனையைத் தொடர்ந்து திரும்பும் பயணம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆராதனை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; அது ஒரு தொடக்கம் மற்றும் முடிவு ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது. எத்தியோப்பியரின் விஷயத்தில், அது தொடங்கி முடிந்தது மற்றும் திரும்பவும் தொடங்கியது.

ஊழியத்தைப் போன்றது அல்ல

ஆராதனை நடைபெறும் இடங்கள் சிலவற்றின் கதவுக்கு மேல் தொங்குகிற பழைய அறிவிப்புப் பலகைகளில், “ஆராதிக்க உள்ளே வாருங்கள்; ஊழியம் செய்ய வெளியே செல்லுங்கள்” என்றுள்ளது. அந்தக் கருத்து இன்னமும் மிகச்சரியானதாகவே உள்ளது. சிலவேளைகளில் இயேசு தனித்து ஜெபித்தார் (ஆராதித்தார்) (மாற்கு 1:35), மற்றும் சில வேளைகளில் அவர் வெளியிரங்கமாக ஜெபித்தார் (ஆராதித்தார்) (மத்தேயு 15:35, 36). இருப்பினும், அவர் ஆராதனையைக் காட்டிலும் அதிகமான வற்றைச் செய்தார்: அவர் “நன்மை செய்கிறவராய்ச் சுற்றித்திரிந்தார்” (நடபடிகள் 10:38).

ஆராதனை என்பது தேவனைச் சேவித்தலாக உள்ளது, மற்றும் நாம் “ஆராதனை ஊழியத்திற்கு” செல்லுவதாகக் கூறுவது சரியானதாகவும் உள்ளது. இருப்பினும், எல்லா ஊழியமும் ஆராதனையல்ல. நிலத்தை உழுதல், ஒரு கிடார் என்ற வாத்தியக் கருவியை மீட்டுதல், அல்லது சிற்றுண்டி உண்ணுதல் போன்றவை ஆராதனையல்ல.

ஆராதனை என்பது செங்குத்தானதாக/உயரச் செல்வதாக உள்ளது -

இது தேவனிடத்திற்கு துதிகள் அனுப்புவதாக உள்ளது. ஊழியம் என்பது கிடைமட்டமானதாக உள்ளது - இது மனிதகுலத்திற்கு உதவ வெளியே நீட்டப்பட்ட கைகளாக உள்ளது. ஒருவருடைய குடும்பத்திற்குத் தேவை யானவற்றை தருதல், பிள்ளைகளை வளர்த்தல், துன்புறுபவர்களை விடுவித்தல், அல்லது ஒரு கடமையாற்றுவதல் என்பது சரியானதாகவே உள்ளது (1 தீமோத்தேயு 5:8, 10; மாற்கு 6:31). இருப்பினும், இப்படிப்பட்ட செயல்கள் ஆராதனையாக இருப்பதில்லை. இவையிரண்டிற்கும் இடையில் உள்ள வித்தியாசம் பின்வருமாறு கூறப்படமுடியும்:

<u>ஆராதனை ஊழியம்</u>	<u>தொண்டு</u>
தேவனை நோக்கியது - யோவா. 4:24; அப். 17:24, 25	மனிதகுலத்தை நோக்கியது - கலா. 5:13; எபி. 6:10
ஒரு சிந்தனை - சங். 95:4	ஒரு செயல் - எபே. 4:28
உள்ளானது - அப். 17:25	புறம்பானது - லூக். 10:33-35
மேல்நோக்கியது - சங். 95:6; யோவா. 17:1	கிடைமட்டமானது - மாற். 10:42
குறிப்பிடப்பட்டது - ஆதி. 22:5; 2 சாமு. 12:20	காலத்திற்கானது அல்லது குறிப்பிடப் பட்டது - அப். 6:2; 1 தீமோ. 5:10
இணைந்துள்ள செயல்கள் ஐந்து - அப். 2:42; எபே. 5:19	ஆயிரம் செயல்கள் - தித்து 3:1; கலா. 6:9

முடிவுரை

ஓ, பொது ஆராதனையின் அழகும் எளிமையும்தான் எப்படியிருக்கிறது! கிறிஸ்தவர்கள் வாரத்தின் முதல்நாளில் அப்பம்பிட்டுக்கும்படி - காணக்கூடிய, பெளதீகரீதியான செயல்பாட்டில் - கூடிவருகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் இருதயங்களில், அவர்கள் தங்கள் கர்த்தரின் இரத்தம் சிந்தும் சரீரத்தைப் புதிதாய்ப் பகுத்துணர்கின்றனர் (1 கொரிந்தியர் 11:29).

அவர்களின் உதடுகள், தங்களுடைய பரலோக பிதாவை மகிழ்ச்சியுடன் துதிக்கத் திறக்கின்றன (எபிரெயர் 13:15). அதைக் காண்பவர்கள் “புறம்பான தோற்றத்தை மாத்திரம் காணமுடியும், ஆனால் கர்த்தரோ இருதயத்தைப் பார்க்கிறார்” (1 சாமுவேல் 16:7). அவர்கள் உற்சாகத்துடன் தங்கள் காணிக்கைகளைக் கர்த்தருக்கென்று கொடுக்கின்றனர் (2 கொரிந்தியர் 9:7), இது ஞானிகள் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து அதைப் பணிந்துகொண்டு, தங்கள் பொக்கிஷங்களைத் திறந்து, பொன்னையும் தூபவர்க்கத்தையும், வெள்ளைப்போளத்தையும் குழந்தை இயேசுவுக்குக் காணிக்கையாக வைத்தது போன்றதாகவே உள்ளது (மத்தேயு 2:11).

முழங்கால்களை வளைத்து சாஷ்டாங்கமாய் விழுதலோ அல்லது ஞானிகளின் காணிக்கையாகிய செல்வங்களோ ஆராதனையாக இருக்கவில்லை - இவைகள் அவர்களின் ஆராதனையுடன் இணைந்திருந்தன.

பெரும்பான்மையான கிறிஸ்தவர்கள் ஜெபதூபம் தேவனை நோக்கி உயருகிறபோது தங்கள் கண்களை மூடிக்கொள்கின்றனர், ஆனால் அவர்களின் கண்களை-மூடிக்கொள்ளுதல் என்பது ஆராதனை அல்ல. அது ஆராதிப்பவர் தமது சிந்தையைத் தேவனிடத்தில் பேசப்படுவதன்மீது கவனம்குவிக்க மாத்திரமே பயன்படுகிறது.

குறிப்புகள்

¹ஆராதனை என்பதற்கான “worship” என்ற ஆங்கில வார்த்தை “weorthscipe” என்ற ஆங்கிலோ சாக்ஸன் வார்த்தையில் இருந்து தரவழைக்கப்பட்டுள்ளது, இவ்வார்த்தை, தகுதியானது என்று அர்த்தப்படுகிற weorth என்று அர்த்தப்படுகிற “worth,” அத்துடன் “ship” என்று அர்த்தப்படுகிற scipe என்ற வார்த்தைகளின் கூட்டுச்சொல்லாக உள்ளது; எனவே, இது “தகுதியான ஒருவருக்குச் செலுத்தப்படுகிற உபசரிப்பு மற்றும் மதிப்பு” என்பதாகும். ²Webster’s New World College Dictionary, 3d ed. (1997), s.v. “worship.” ³ஒருவர் உடல்ரீதியான வெளிப்பாடு இன்றியே ஆராதிக்க முடியும் என்று நான் நம்புகிறேன். கிறிஸ்தவர்கள் உடல்ரீதியான வெளிப்பாடு இன்றியே, தங்கள் இருதயங்களில் கீர்த்தனம்பண்ண முடியும் என்று பவுல் நம்பினார் (எபேசியர் 5:19). அவர்களின் கீர்த்தனம்பண்ணுதல் என்பது பாடுதல் இணையப்பட்டதாக இருக்கவேண்டியிருந்தது என்பது உண்மையே; ஆனால் எபேசியர் 5:19ல் பவுலினால் பயன்படுத்தப்பட்டபடி, கீர்த்தனம்பண்ணுதல் மற்றும் பாடுதல் என்பவை தனித்தனியான இரண்டு செயல்களாக உள்ளன, அவை ஒவ்வொன்றும் மற்றது இன்றியே செய்யப்பட முடியும். மீட்டுதல் என்பதைத் தவிர வேறெதுவும் கீர்த்தனம் பண்ணுதல் என்பதில் உள்ளாக இருப்பதில்லை. ஒருவர் ஒரு தச்சரின் அடையாள நூலையோ அல்லது உண்மையான சுரமண்டலத்தின் நரம்புகளையோ அல்லது ஒருவருடைய இருதயத்தின் உருவகரீதியான நரம்புகளையோ, எதை மீட்டினாலும், அதை இந்த வார்த்தை தன்னிலேயே கூறுவதில்லை, அதுபோலவே, ஒருவரின் ஆராதனையுடன் உடல்ரீதியான செயல்கள் இணைந்திருப்பினும் இல்லா விட்டாலும், அதைப்பற்றி shachah மற்றும் proskuneo என்ற வார்த்தைகள் எதுவும் கூறுவதில்லை.

கிறிஸ்தவரீ எவ்வாறு

பாடுகின்றாரீ?

ஹியூகோ மெக்காரீடு

“நான் ஆவியோடும் பாடுவேன் [psallo], சுருத்தோடும் பாடுவேன் [psallo]” (1 கொரிந்தியர் 14:15).

கிறிஸ்தவர்கள் தேவனுக்குத் துதிகள் பாட வேண்டும் என்று கட்டளையிடப்பட்டுள்ளனர். யாக்கோபு 5:13, “... ஒருவன் மகிழ்ச்சியா யிருந்தால் சங்கீதம் பாடக்கடவன்” என்று கூறுகிறது. மகிழ்ச்சியுள்ள கிறிஸ்தவர் பாடக்கடவர். இங்கு பாடுதல் என்பதற்கு கிரேக்க மொழியில் psallo என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது எதனை அர்த்தப் படுத்துகிறது?

இவ்வார்த்தையின் அர்த்தம்

Psallo என்ற கிரேக்க வார்த்தை, “தொடுதல்” என்று அர்த்தப்படுகிற psao என்பதன் பலப்படுத்திய வடிவமாகும். இது “நிமிட்டி” என்பதற்கு, (லூக்கா 6:1ல் உள்ள) psucho என்ற வார்த்தையைப் போன்றதாக உள்ளது. வேதாகமம்-அல்லாத பயன்பாட்டில் பல்வேறு வினைச்சொல் அர்த்தங்கள் உள்ளடங்கியிருக்கின்றன, அவற்றில் (ஒரு தச்சரின் கோட்டில்) “வெட்டி நீக்குதல்”; (முடியை) “இழுத்தல்”; (எச்சிலால், அதாவது, வாந்தியால் தரையை) “அடித்தல்”; (ஒரு வில்லின் நாண்) “சுண்டுதல்”; (ஒரு சுரமண்டலத்தை) “இசைத்தல்”; மற்றும் “பாடுதல்” என்பவை உள்ளடங்கும். தனித்தன்மை, அல்லது பெயர்ச்சொல்லானது, “ஒரு சுண்டுதல் அல்லது இழுத்தல்” மற்றும் “ஒரு சங்கீதம், ஒரு பாடல்” என்ற பயன்பாடுகளை உள்ளடக்குகிறது.

இதற்குப் பழைய ஏற்பாட்டில் (செப்துவஜிந்த், அல்லது LXXல்), குறைந்தபட்சம் எட்டுப் பயன்பாடுகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன:

- (1) ஒரு சுரமண்டலத்தை “இசைத்தல்” (சங்கீதம் 33:3);
- (2) ஒரு கின்னரம் அல்லது சுரமண்டலம் போன்ற, இசைக்கருவியை இசைத்தல் (தானியேல் 3:5);
- (3) ஒரு இராகத்தை இசைத்தலினால், விளைகின்ற ஒலி (ஆமோஸ் 5:23);
- (4) இசையமைப்பவர்கள் அல்லது பாடுகிறவர்கள் இசைத்தலைச் செய்தல் (சங்கீதம் 68:25);

(5) ஒரு கின்னரம், பத்து நரம்பு யாழ், புல்லாங்குழல், கின்னரம் தம்புரு, மற்றும்/அல்லது நடனம் ஆகியவற்றுடன் இணைந்து பாடுதல்; சங்கீதம் 33:2; 57:9; 71:22; 92:3; 149:3);

(6) “பாடுதல்” (இது மிகவும் அடிக்கடி காணப்படும் பயன்பாடாகும்; நியாயாதிபதிகள் 5:3; சங்கீதம் 7:17; 9:2, 11; 13:6; 18:49; 21:13; 27:6; 30:4, 12; 47:6, 7; 59:17; 66:2, 4; 68:4; 75:9);

(7) “பாடகர்கள்” (எஸ்றா 7:24);

(8) ஒரு பாடல் அல்லது சங்கீதம் என்ற வகையில் பாடப்பட்டது (சங்கீதம் 95:2).

புதிய ஏற்பாடு psalmoவின் வடிவங்களைப் பன்னிரண்டு முறைகள் பயன்படுத்துகிறது. இருப்பினும், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 5:8; 14:2; மற்றும் 15:2 ஆகிய வசனங்களில், சுரமண்டலத்துடன் பாடுதல் என்ற நிகழ்வுகள், psalmo என்பதைப் பயன்படுத்துவதில்லை. அத்துடன் கூடுதலாக, இவ்வசனப்பகுதிகள் பூமியில் உள்ள சபையைக் குறிப்பிடுவதில்லை; அவைகள் தூபவர்க்கம், பலிபீடம், மற்றும் நான்கு ஜீவன்கள் ஆகியவற்றையும் நேரடி அர்த்தத்தில் எடுத்துக்கொண்டாலன்றி, நேரடி அர்த்தத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட முடியாதவைகளாக உள்ளன.

Psalmo என்பதற்கான பழைய ஏற்பாட்டு அர்த்தங்களில், மூன்று அர்த்தங்கள் புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படுகின்றன. சங்கீதங்கள் அல்லது பாடல்கள் என்பவை ஏழுமுறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன (லூக்கா 20:42; 24:44; நடபடிகள் 1:20; 13:33; 1 கொரிந்தியர் 14:26; எபேசியர் 5:19; கொலோசெயர் 3:16). “பாடுதல்” என்பது நான்கு முறைகளின் அர்த்தமாக உள்ளது (ரோமர் 15:9 [சங்கீதம் 18:49 மேற்கோள் காண்பிக்கப்படுகிறது]; 1 கொரிந்தியர் 14:15 [இருமுறை]; யாக்கோபு 5:13). புதிய ஏற்பாட்டில் “பாடுதல்” என்று அர்த்தப்படுவதற்கான psalmo என்ற வார்த்தையின் பயன்பாடு நடபடிகள் 16:25 மற்றும் எபிரெயர் 2:12; 13:15 ஆகிய வசனங்களினால் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.

“இசைத்தல்” என்பது எபேசியர் 5:19ல், ஒரே ஒருதரம் காணப்படும் அர்த்தமாக உள்ளது, ஆனால் இசைத்தல் என்பது நேரடியான அர்த்த முடையதல்ல. அது பழைய ஏற்பாட்டில் உள்ளதுபோன்று நேரடியான அர்த்தமுடையதாக இருந்திருந்தால், பழைய ஏற்பாட்டில் போலவே, உண்மையான இசைக்கருவிகள் குறிப்பிடப்படுவதை ஒருவர் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும் (சங்கீதம் 71:22 [LXX 70:22]; தானியேல் 3:5; ஆமோஸ் 5:23 ஆகிய வசனங்களைக் காணவும்). எபேசியர் 5:19ல் வசனம், நேரடி அர்த்தமான இசைக்கருவிகளைத் தாண்டி உருவகமான ஒரு கருத்தைப் பதிலிடுகிறது: இருதயம். தாவீது சுரமண்டலத்தின் நரம்புகளை மீட்டியது போல், கிறிஸ்தவர்கள் இன்னிசையை ஏற்படுத்த தங்கள் இருதயங்களின் உருவக நடையிலான நரம்புகளை மீட்டுகின்றனர்.

அர்த்தம் மாறியிருக்கிறதா?

கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் psalmo என்பது “பாடுதல்” என்ற அர்த்தத்தைத் தவிர மற்ற எல்லா அர்த்தங்களையும் இழந்திருந்தது என்ற உறுதிப்பாடு

எபேசியர் 5:19ம் வசனத்தினால் விலக்கி வைக்கப்படுகிறது, இவ்வசனத்தில் “பாடுதல்” என்பது psalmo என்பதில் இருந்தல்ல, ஆனால் aido என்பதில் இருந்தே வந்திருக்கிறது. அங்கு, psalmo என்பது “இருதயத்தில் இசைத்தல்” என்று அர்த்தப்படுகிறது; இது உருவக நடையிலான இசைத்தலாகும், இது “கீர்த்தனம்பண்ணி” என்று [தமிழில்] மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் யோசிப்பல், psalmo என்ற வார்த்தையை “சுரமண்டலத்தை மீட்டுதல்” என்று அர்த்தப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவ்விதமாக ஒரு எழுத்தாளர் ஒரு வார்த்தையை அதனுடைய எந்த அர்த்தத்துடனும் எந்த நூற்றாண்டிலும் பயன்படுத்த முடியும்.

பௌதீக இசைக்கருவியொன்று தேவையா?

ஆகையால் சிலர் எபேசியர் 5:19ன் “சங்கீதங்கள்” என்பதற்கு நரம்புகளை மீட்டுதல் அவசியம் என்று உறுதிப்படுத்துகின்றனர். இது உண்மையென்றால், புதிய ஏற்பாட்டை மதிக்கின்றவர்கள், இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தலாமா வேண்டாமா என்பதில் தேர்ந்துகொள்ளுதல் எதையும் கொண்டிருப்பதில்லை. அதை அவர்கள் பயன்படுத்தியாக வேண்டும், மற்றும் அவர்கள் (கிரேக்க மொழியில் எபேசியர் 5:19ஐ வாசித்தும் இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்த மறுக்கின்ற) கோடிக்கணக்கான கிரேக்கக் கத்தோலிக்கர்கள் அதையே செய்யும்படி அவர்களுக்கு அறிவுரை கூறியாக வேண்டும். Psalmo என்பது இசைக்கருவியை உள்ளடக்குகிறது என்று உரிமைகோருதல், கிரேக்கர்கள் “சங்கீதங்கள்” என்ற (psalmo என்னும் கிரேக்க வினைச்சொல்லில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட) வார்த்தை உண்மையில் அர்த்தப்படுத்துவது இன்னதென்று அறியவில்லை என்று உரிமை கோருதலாக உள்ளது.

1 சாமுவேல் 16:16, 23ல், தாவீதின் சுரமண்டலம் என்றிருந்த வகையில், ஒரு வசனப்பகுதியில், மீட்டப்பட வேண்டிய இசைக்கருவி உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கிறது, இருப்பினும் அது ஒரு இயந்திர இசைக்கருவியாக இருப்பதில்லை. கிறிஸ்தவர்களின் “இருதயமே” புதிய ஏற்பாட்டின் இசைக்கருவியாக உள்ளது (எபேசியர் 5:19). Psalmo என்பது தாவீது தமது சுரமண்டலத்தின் நரம்புகளைத் தொடுதல், மீட்டுதல் என்பதாக இருப்பது போன்றே, psalmo என்பது கிறிஸ்தவர் தமது இருதயத்தின் நரம்புகளைத் தொடுதல், மீட்டுதல் என்பதாகவும் உள்ளது. “Singing [aido] and making melody [psalmo] in your heart” (KJV) மற்றும் “singing and making melody with your heart” (ASV) என்பவை நல்ல மற்றும் அழகிய மொழிபெயர்ப்புக்களாக உள்ளன, [தமிழில் இது “கீர்த்தனைகளினாலும் ... உங்கள் இருதயத்தில் கர்த்தரைப்பாடிக் கீர்த்தனம் பண்ணி” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது], ஆனாலும் psalmo என்பதன் [இருதயத்தைத்] தொடும் செயல்பாடு, “singing and plucking the strings of your heart” என்பதினால் இன்னும் துல்லியமாக முன் வைக்கப்படுகிறது.

“உங்கள் இருதயத்தில்” என்பது “இருதயப்பூர்வமாக” என்று மாத்திரமே அர்த்தப்படுகிறது என்று கூறி, எபேசியர் 5:19ல், இருதயத்தின் நரம்புகளை மீட்டுதல் என்ற உருவகம் ஆலோசனையாகத் தரப்படுகிறது

என்பதைச் சிலர் மறுக்கின்றனர். இருப்பினும், இருதயத்தின் நரம்புகளை மீட்டுதல் என்ற உருவகம் இங்கில்லை என்றால், ஏதோ ஒன்றை உண்மையிலேயே, இருதயப்பூர்வமாக மீட்டுதல் என்பது இருந்தாக வேண்டும். அப்படி, உண்மையிலேயே மீட்டப்பட வேண்டியதாக இருப்பது என்ன? உண்மையில் சுரமண்டலத்தை மீட்டுதல் இங்குள்ளது என்று ஒருவர் யூகம் செய்கின்றார் என்றால், புதிய ஏற்பாட்டு சபையோ அல்லது சபையின் பிதாக்களோ அந்த நிலைப்பாட்டை மேற்கொண்டதில்லை என்ற உண்மையை அவர் விளக்கப்படுத்தியாக வேண்டும்.

வரலாற்றின் சாட்சியம்

ஜேம்ஸ் W. மெக்கின்னோம் என்பவர், தமது *The Church Fathers and Musical Instruments*,² என்ற புத்தகத்தில் தொடக்ககால சபையின் இசையானது முற்றிலும் வாய்மொழியானதாகவே இருந்தது என்றும் சபையின் பிதாக்கள், ஆராதனையில் இசைக்கருவிகள் பயன்படுத்தப்படுவதை எதிர்த்தனர் என்றும் காண்பித்துள்ளார். ஆகவே, எபேசியர் 5:19ல் உண்மையிலேயே சுரமண்டலத்தை மீட்டுதல் என்பது கைவிடப்பட வேண்டும்; இவ்விதமாக ஒருவர் இருதயத்தின் நரம்புகளை மீட்டுதல் என்ற உருவகத்திற்குத் திரும்ப நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றார்.

இது பொதுவானதா?

சிலர் “கீர்த்தனம்பண்ணி” என்ற சொற்றொடர் பொதுவானது என்றும் அது இருவகையான இசைகளை: அதாவது, வாய்மொழிப்பாட்டு மற்றும் இசைக்கருவிகளில் பாட்டு என்ற இரண்டையும் உள்ளடக்குகிறது என்றும் கூறுகின்றனர். இது ஆங்கிலச் சொற்றொடரில் உண்மையானதாக உள்ளது, ஆனால் *psalms* என்பதில் இது உண்மையானதாக இருப்பதில்லை. *Psalm* என்பது, சந்தர்ப்பப்பொருளில், “மீட்டுதல்” அல்லது “பாடுதல்” என்று அர்த்தப்படக்கூடும் - ஆனால் இவ்வார்த்தை உள்ள ஒரே இடத்தில் இது இவ்விரண்டு அர்த்தங்களையும் கொண்டிருக்க இயலாது.

பெரும்பான்மையான கிரேக்க வேதாகமநூல்களில் (மற்றும் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படும் புதிய ஏற்பாட்டின் ஆங்கிலப் பதிப்புகளில்), *psalms* என்ற சொல் வரும் நான்கு இடங்களில், “பாடுதல்” என்பதே அதன் விளக்கமாக உள்ளது:

... அந்தப்படி: இதினிமித்தம் நான் புறஜாதிகளுக்குள்ளே உம்மை அறிக்கைபண்ணி, உம்முடைய நாமத்தைச் சொல்லி, சங்கீதம் பாடுவேன் [*psalms*] என்று எழுதியிருக்கிறது (ரோமர் 15:9).

இப்படியிருக்க, செய்யவேண்டுவதென்ன? நான் ஆவியோடும் விண்ணப்பம்பண்ணுவேன், கருத்தோடும் விண்ணப்பம் பண்ணுவேன்; நான் ஆவியோடும் பாடுவேன் [*psalms*], கருத்தோடும் பாடுவேன் [*psalms*] (1 கொரிந்தியர் 14:15).

... ஒருவன் மகிழ்ச்சியாயிருந்தால் சங்கீதம் பாடக் [psalms] கடவன்
(யாக்கோபு 5:13).

தேவனுடைய திட்டத்தில், ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவருக்கும் இரண்டு செயல்கள் முன்அமைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன: (1) புறம்பான மற்றும் கேட்கக்கூடிய ஒன்று, “உதடுகளின் கனி” (எபிரெயர் 13:15) - அதாவது, “பாடுதல்,” மற்றும் (2) உள்ளான மற்றும் கேட்க இயலாத ஒன்று, “இருதயத்தில் கீர்த்தனம்பண்ணுதல்” - அதாவது, இருதயத்தின் நரம்புகளை மீட்டுதல் (எபேசியர் 5:19).

தேவனால் திட்டமிடப்பட்ட இந்த இரண்டு செயல்களும் பிரிக்க இயலாதவைகளாக உள்ளன. இருதயத்தின் கீர்த்தனங்களுடைய துணையின்றி உதடுகளினால் பாடுதல் கண்டனம்பண்ணப்பட்டுள்ளது. இப்படிப்பட்ட பாடுதல்கள் பற்றி இயேசு தமது பிதாவினுடைய கண்ணோக்கைப் பின்வருமாறு மேற்கோள் காண்பித்தார்:

மாயக்காரரே, உங்களைக்குறித்து: “இந்த ஜனங்கள் தங்கள் வாயினால் என்னிடத்தில் சேர்ந்து, தங்கள் உதடுகளினால் என்னைக் கனம்பண்ணுகிறார்கள்; அவர்கள் இருதயமோ எனக்குத் தூரமாய் விலகியிருக்கிறது; மனுஷருடைய கற்பனைகளை உபதேசங்களாகப் போதித்து, வீணாய் எனக்கு ஆராதனை செய்கிறார்கள் என்று, ஏசாயா தீர்க்கதரிசி நன்றாய்ச் சொல்லியிருக்கிறான்” (மத்தேயு 15:7-9).

முடிவுரை

ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரும் பாடவேண்டுமென்றால், தனியார் பாடுதலும் பாடகர் குழுவினர் பாடுதலும் நீக்கிப்போடப்பட்டுள்ளது என்றாகிறது. ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரும் உள்ளாகவும் கேட்க இயலாத வாறும் தமது இருதயத்தில் கீர்த்தனம்பண்ண வேண்டும் என்றால், புறம்பான மற்றும் கேட்கக்கூடிய வகையில் உள்ள இசைக்கருவிகளின் இசை நீக்கப்பட்டுள்ளது.

குறிப்புகள்

¹Josephus *Antiquities* 6.8.2. ²James W. McKinnom, “The Church Fathers and Musical Instruments” (doctoral dissertation, Columbia University, 1965).

நமது ஆராதனையில், இசைக்கருவிகளை இசைத்தல்: நான்கு தெய்வீக சடங்களை மீறுதல்

ஹியூகோ மெக்கார்டு

ஆராதனையில் ஒருவர் இயந்திரத்தின் பயன்பாட்டினால் இயற்றப்படும் இசையை அறிமுகப்படுத்தும்போது, புதிய ஏற்பாட்டில் போதிக்கப்பட்ட நான்கு கொள்ளைகள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன:

விசுவாசத்தின் சட்டம்

“கிறிஸ்துவினுடைய வசனத்தை” “கேள்விப்படுவதினால் விசுவாசம் வருகிறது” (ரோமர் 10:17). வசனத்தின்படியே நாம் பாடுகின்றோம், ஜெபிக்கின்றோம், வேதவசனங்களை வாசிக்கின்றோம், காணிக்கை கொடுக்கின்றோம், மற்றும் கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்கேற்கின்றோம் (1 கொரிந்தியர் 11:26; 16:1, 2; கொலோசெயர் 3:16; 4:16; 1 தீமோத்தேயு 2:1, 2). விசுவாசத்தின் சட்டமானது கிறிஸ்தவர்களை “எழுதப்பட்டதற்கு மிஞ்சி” செல்வதில் இருந்து தடைசெய்கிறது (1 கொரிந்தியர் 4:6). நமக்கு, “கிறிஸ்துவின் உபதேசத்தில் நிலைத்திராமல் மீறி நடக்கிற எவனும் தேவனை உடையவனல்ல” என்று கூறப்பட்டுள்ளது (2 யோவான் 9அ).

ஆராதனையின் சட்டம்

ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஆராதனை என்பது (1) ஒருவருடைய இருதயத்தின் சரியான எண்ணப்போக்கோடும் (யோவான் 4:24); (2) சத்தியத்திற்கு (அதாவது, தேவனுடைய வசனத்திற்கு; யோவான் 4:24; 16:13; 17:17; கொலோசெயர் 3:17); இசைந்த வகையிலும், மற்றும் (3) “மனிதரின் சட்டங்களில்” இருந்து விடுதலையானதாகவும் (மத்தேயு 15:9) இருக்க வேண்டும்.

ஒருமைப்பாட்டின் சட்டம்

“கிறிஸ்துவின் போதனையில்” (2 யோவான் 9; யோவான் 12:48ஐக் காணவும்). சுத்தம் (“முதலாவது சுத்தமும், பின்பு இணக்கமும்”; யாக்கோபு 3:17) என்பது “சமாதானக்கட்டினால் ஆவியின் ஒருமை” (எபேசியர் 4:3) என்பதற்கு மேலானதாக உள்ளது. கிறிஸ்துவின் உபதேசம் பிரச்சனைக் குரியதாக இராதபோது, ஒருமைப்பாடு என்பது ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரையும், சபைக்குடும்பத்தை ஒன்றுகூட்டிக் காத்துக்கொள்வதற்கு, அவரவரால் இயன்ற அளவு மிகச்சிறப்பாகச் செயல்படும்படி அழைக்கிறது. அவர்கள் “விரோதம் ... கலகங்கள், பிரிவினைகள், மார்க்கபேதங்கள்” என்பவை “மாம்சத்தின் கிரியைகளாய் இருக்கின்றன” என்பதை அறிந்தவர்களாய் இவ்வாறு செயல்பட வேண்டும் (1 கொரிந்தியர் 1:10; கலாத்தியர் 5:19, 20).

அன்பின் சட்டம்

“சகோதர சிநேகம் நிலைத்திருக்கக்கடவது” (எபிரெயர் 13:1). சுயநலமற்ற அன்பு மேற்கொள்ளும்போது, கிறிஸ்தவர்கள் “அவனவன் தனக்கானவைகளையல்ல, பிறருக்கானவைகளையும் நோக்குவானாக” (பிலிப்பியர் 2:4) என்ற உத்தரவை நிறைவேற்றுகின்றனர். 1859ல், கென்ட்டசியின் மிட்வே என்ற இடத்தில், ஒரு கலையரங்கத்தில் இசைக்கருவி ஒன்று கொண்டுவரப்பட்டு, ஆராதனையில் உபயோகிக்கப்பட்டபோது சில கிறிஸ்தவர்கள் அவ்விடம் விட்டு வெளியேறும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டபோது, அங்கு சகோதர அன்பு இல்லாதிருந்தது என்பதாகக் காணப்பட்டது. நடத்துனர்கள் பிற கிறிஸ்தவர்களின் ஐக்கியத்தைக் காட்டிலும் ஒரு இயந்திரத்தின் ஒலியை அதிகமாய் நேசித்தனர். அந்த இசைக்கருவி இப்போது மிட்வே கல்லூரியின் நூலகத்தில், ஒரு கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் வைக்கப்பட்டு - அன்பின் சட்டத்தை மீறுதல் என்றால் உண்மையில் என்னவாக இருந்தது என்பதை நினைவுகூரும் வகையில் - கனத்திற்குரிய இடத்தில் காட்சிப்பொருளாக உள்ளது.

“தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறேனென்று” ஒருவன் சொல்லியும், தன் சகோதரனைப் பகைத்தால், அவன் பொய்யன்; தான் கண்ட சகோதரனிடத்தில் அன்புகூராமலிருக்கிறவன், தான் காணாத தேவனிடத்தில் எப்படி அன்புகூருவான்? தேவனிடத்தில் அன்பு கூருகிறவன் தன் சகோதரனிடத்திலும் அன்புகூர வேண்டுமென்கிற இந்தக் கற்பனையை அவராலே பெற்றிருக்கிறோம் (1 யோவான் 4:20, 21).

கார்த்திருடைய இராப்போஜனத்தை எத்தனை நாளுக்கொருமுறை கடைப்பிடிக்கலாம்?

கார்த்திருடைய இராப்போஜனம் பற்றி மிகவும் கேட்கக்கூடிய கேள்விகள், அதற்கு ஏற்புடைய கால இடைவெளியைக் குறித்ததாக உள்ளது. சிலர் இதில் ஒவ்வொரு வாரமும் பங்கேற்றல் என்பது இதை அற்பமாக்கும் அளவுக்கு மிகவும் அடிக்கடியானதென்று நினைக்கின்றனர், இருப்பினும் பாடுதல், ஜெபித்தல், பிரசங்கித்தல், அல்லது கொடுத்தல் என்பவை பற்றி இவ்விதமாக எவரொருவரும் நினைப்பதாகக் காணப்படுவதில்லை. ஒரு பிரசங்கியார் ஒவ்வொரு வாரமும் பிரசங்கித்தலானது, தேவனுடைய வசனத்தைப் பிரசங்கிப்பதை அற்பமானதாகக்கூடும் என்ற கருத்தில் விவாதித்ததாக நான் ஒருபோதும் கேள்விப்பட்டதில்லை. சீர்பொருத்தமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட இயலாத எந்த ஒரு விவாதமும் பலவீனமானதாக உள்ளது. ஆராதனையின் எந்த ஒரு வெளிப்பாடும் அற்பமாக்கப்படுதல் என்பது அதைக் கடைப்பிடிக்கும் கால இடைவெளியினால் உண்டாவதைக் காட்டிலும் அதிகமாக, ஆராதிப்பவரின் எண்ணப்போக்கினால் உண்டாவதாக உள்ளது.

எந்த ஒரு விஷயத்திற்கும் புதிய ஏற்பாடே தர அளவையாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டியுள்ளதாக இருக்கிறது என்றால், அது சபையின் ஆராதனையிலும் தர அளவையாக உள்ளதென்பது நிச்சயம். ஆராதனை என்பது எல்லாக் கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்விலும் தேவனுடைய செயல்பாட்டிற்கு அவர்களின் ஏற்புடைய பதில்செயலாக உள்ளது. ஆதிகிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் ஆராதனையில் அப்போஸ்தலருடைய உபதேசத்தினால் அறிவுறுத்தப்பட்டு வழிநடத்தப்பட்டனர். அவர்கள் கார்த்திருடைய நாளில், வாரத்தின் முதல்நாளில், அப்பம் பிட்டுக்கும்படி - அதாவது, கார்த்திருடைய இராப்போஜனத்தில் பங்கேற்கும்படி - கூடி வந்தனர் என்பதற்கு சாட்சியத்தின் திரளான பொருளமைவு உள்ளது. பவுலும் அவரது பயணக்கூட்டாளிகளும் துரோவா நகருக்கு வந்தபோது, சபைகூடுதலுக்குக் காத்திருப்பதற்காக அவர்கள் அங்கே ஒரு வாரம் முழுவதும் இருந்தனர். அவர்கள் அப்பம் பிட்டுக்கும்படி வாரத்தின் முதல்நாளில் கூடிவந்தனர் (நடபடிகள் 20:7). யூதேயாவின்

ஏழைப் பரிசுத்தவான்களுக்கு உதவுவதற்காக வாரத்தின் முதல்நாளில் நிதி சேகரிக்கும்படி, கொரிந்து நகரில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பவுல் அறிவுறுத்தினார் (1 கொரிந்தியர் 16:1, 2), ஏனெனில் அந்த நாளில் தான் ஏற்கனவே அவர்கள் யாவரும் ஒன்று கூடினர் என்பது தெளிவு. அவர்களுக்கு, அவர் ஏற்கனவே கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் ஏற்புடைய வகையில் பங்கேற்றல் பற்றி அறிவுறுத்தல் கொடுத்திருந்தார் (அதிகாரம் 11), இது அவர்கள் கர்த்தரை நினைவுகூரும் விருந்தில் பங்கேற்கக் கூடிவந்தனர் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது. வாரந்தோறும், ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும், ஆராதிக்க ஒன்றுகூடுதல் என்பது மிகவும் அடிக்கடியானது என்றில்லாதிருந்தால், கர்த்தருடைய பந்தி மேலையைச் சுற்றிலும் ஒன்றுகூடுதலுக்கும் அது மிகவும் அடிக்கடியானதாக இருப்பதில்லை. தொடக்ககால சபை வேறு வகையில் செயல்பட்டதற்கான ஆதாரம் எதையும் நாம் காண்பதில்லை. அவர்கள் அப்போஸ்தலருடைய அறிவுறுத்துதலைப் பின்பற்றினர், நாமும் அதையே செய்ய வேண்டும்.

தேவனுடைய வசனத்தின்மூலம்

அவருடன் உரையாடுதல்

Communion என்ற கருத்து மிகவும் அடிக்கடி கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தில் பங்கேற்றலுடன் இணைவுள்ளதாக இருக்கிறது. ஜெபம் என்பதும் தேவனுடன் உரையாடுதலாக உள்ளது என்று நாம் சுட்டிக்காண்பித்துள்ளோம். இருப்பினும், ஆராதனையின் எந்த வெளிப்பாடும் வசனத்தை வாசித்தல் அல்லது பிரசங்கித்தலைப்போன்று உள்ளார்ந்த வகையில் உரையாடலின் சுழற்சியை நிறைவு செய்ய இயலாது. இது தேவன் நம்முடன் உரையாடுவதற்குத் தேர்ந்துகொண்டுள்ள மிகவும் வடிவுள்ள வழிமுறையாக உள்ளது. ஜெபம் மற்றும் பாடலில், நாம் தேவனுடன் பேசுகிறோம். வசனத்தின்மூலம், தேவன் நம்முடன் பேசுகிறார். ஜிம்மி ஜிவிடென் என்பவர், “ஜெபத்தில் ஆராதித்தல் என்பது நமக்கு இருதயங்களின் ஏக்கங்களைத் தேவனுக்கு வெளிப்படுத்துகிறது. அவரது வசனத்தைக் கேட்பதில் ஆராதித்தல் என்பது தேவனுடைய இருதயத்தின் விருப்பங்களை நமது இருதயங்களில் ஏற்றுக்கொள்ளும் செயலாகும்” என்று கூறினார்.¹

பிரசங்கித்தல் என்பது தேவனுடைய நற்செய்தியைப் பறைசாற்றுதல் அல்லது அறிவித்தலாக உள்ளது. ஆன்டி T. ரிட்சி என்பவர் ஆண்டு கனினூடே தாம் ஆராதனையில் பிரசங்கித்தலின் மதிப்பு என்பதனுடைய கருத்தை அனுசரித்துள்ளதாக ஒப்புக்கொண்டார். இது “பறைசாற்றுதல்,” “அறிவித்தல்,” அல்லது “பிரகடனம் செய்தல்” என்பதற்கான கிரேக்க வார்த்தையான *kerygma* என்ற வகையில் பிரசங்கித்தல் என்பதன் கருத்தைப் படித்தலில் இருந்து விளைந்தது. (மத்தேயு 12:41; 1 கொரிந்தியர் 1:21; 2 தீமோத்தேயு 4:17 ஆகியவற்றைக் காணவும்.) அவர், “பிரசங்கித்தல் என்பது இந்தச் செய்தியை மனிதர்களுக்கு மறு உறுதிப்பாட்டுடன், நம்பிக்கையூட்டும் வகையில், உயர்த்திப்பிடித்துப் பறைசாற்றுதலைச் செய்யும்போது, அது பாடுதல், கர்த்தருடைய இராப்போஜனம், மற்றும் ஆராதனையின் மற்ற ‘விஷயங்கள்’ யாவற்றுடனும் *kerygma*வின் ஆவியில் பொருந்துகிறது” என்று எழுதினார்.²

தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தல்போலவே, பிரசங்கித்தல் என்பது, மற்றவர்களுக்காகப் பேசுதலாக உள்ளது. “பரந்த கருத்தில் சட்டப்பூர்வமான எந்தப் பிரசங்கியாரும் ஒரு தீர்க்கதரிசியாக இருக்கிறார்.”³ பிரசங்கித்தல் என்பது ஆராதனையில் கூடிவருகிற தேவனுடைய மக்களுக்காகப் பேசுவதற்குத் தேவன் தேர்ந்துகொண்டுள்ள வழிமுறையாக உள்ளது. ஆகையால், பிரசங்கியார்கள், தேவனுடைய வசனத்தைப் பேசி, ஆராதிப்பவர்களைத் தேவனிடத்திற்குக்

கொண்டு வருதல் என்பது மாத்திரமே தங்கள் பணிப்பொறுப்பாக உள்ளது என்பதை உணர வேண்டும். வேறு எந்த நோக்கத்திற்காகவும் பிரசங்கித்தல் என்பது ஆராதனையின் செயல்முறையைப் போலியாக்குதலாக உள்ளது. பிரசங்கியார் உண்மையிலேயே தேவனுடைய ஊழியக்காரராகவும் அவரது செய்தி தேவனுடைய செய்தியாகவும் இருக்கும்போது, தேவன் பிரசங்கியாரின் குரலைத் தமது செய்தியை அறிவிக்கப் பயன்படுத்துகிறார். சபையார் பறைசாற்றப்படுகிற தேவனுடைய செய்தியைக் கவனித்து அதை உண்பதினால் பதில்செயல் செய்கிறபோது, அவர்கள் தேவனைக் கனப்படுத்துகின்றனர். அதுவே ஆராதனையாக உள்ளது! வசனத்தைக் கேட்பதினாலும், ஏற்றுக்கொள்வதினாலும், ஆராதிப்பவர் தேவனுடன் உரையாடுகிறார்.

குறிப்புகள்

¹Jimmy Jividen, *More Than a Feeling: Worship That Pleases God* (Nashville: Gospel Advocate Co., 1999), 121. ²Andy T. Ritchie Jr., *Thou Shalt Worship the Lord Thy God* (Austin, Tex.: Firm Foundation Publishing House, 1969), 77. ³*Ibid.*, 79.